

РЕШЕНИЕ

№ 1022

гр. София, 17.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Л Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13010** по описа за **2019** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение от 01.10.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 21573/2018 г. от СРС, НО – 101-ви състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1034/22.11.2018 год., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на зам.-председател на КФН, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1, във вр. ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лв. на основание чл.644, ал.2, предл.2 КЗ, във вр. ал.1, т.2, във вр. § 1, т.51 ДР на КЗ.

В жалбата са изложени оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност, тъй като в АУАН не са посочени обстоятелствата, квалифициращи нарушението като повторно. Твърди се, че е дадена неправилна квалификация на нарушението, тъй като следва да намерят приложение чл.496 и следващите КЗ. Неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Наложено наказание не съответства на целите на чл.12 ЗАНН. Твърди

се, че са налице предпоставките за приложението на чл.28 ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на процесното НП.

Ответникът по касационната жалба- Зам.Председател на Комисия за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, чрез процесуален представител юрк. Слави Н. оспорва касационната жалба. Излага доводи за правилността на съдебния акт в писмени бележки, депозирани по делото на 07.02.2020г. Заявена е и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя С. А.. Установено е, че на 26.02.2018 г. пред ЗД „Б. И.” е предявена претенция № [ЕГН] от [фирма] чрез управителя на дружеството Г. Д. за заплащане на обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” по повод настъпило застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие. Към претенцията са приложени доказателства, установяващи нейното основание и размер. На 01.03.2018 г. е извършен оглед на увредения автомобил, въз основа на който е съставен опис на констатираните увреждания. На 21.03.2018 г. е извършен повторен оглед на автомобила, съставен е опис на констатираните увреждания и е представена банковата сметка, по която да бъде заплатено определеното застрахователно обезщетение. На 22.04.2018 г. е извършен трети оглед на увредения автомобил и е съставен нов опис. На 26.04.2018 г. с писмо, изх.№ ОК-270068 касаторът уведомява [фирма], че определеното обезщетение представлява тотална щета по смисъла на чл.390 КЗ и са дадени указания да бъдат представени документи, удостоверяващи прекратяването на регистрацията на увредения лек автомобил. На 18.05.2018 г. пред застрахователя са представени изисканите документи – удостоверение и талон за прекратена регистрация на автомобила. Застрахователят се е произнесъл по процесната претенция № [ЕГН] на 25.07.2018 г. като с платежно нареждане е изплатил застрахователното обезщетение в размер на 2 581,36 лв. по банковата сметка на дружеството. Съгласно

чл.108, ал.1 КЗ, в 15-дневен срок от предявяване на застрахователната претенция застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане. Този срок изтича на 11.06.2018 г. вкл., а застрахователят е изплатил следващото се застрахователно обезщетение на 25.07.2018 г., т.е. след законоустановения срок. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от релевираните с касационната жалба пороци.

Съдът намира, че оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон е неоснователно. На първо място твърдението на касатора, че в АУАН следва да са посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилно. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно и оплакването за неправилна квалификация на нарушението. Нормата на чл.108 се явява обща - относима до всички застрахователни претенции, докато чл. 496 КЗ урежда пределният срок за произнасяне по застрахователните претенции „Гражданска отговорност“ и не дерогира приложението на чл.108. Застрахователят е длъжен да се произнесе в 15-дневен срок, но ако се наложи да бъдат представяни допълнителни доказателства и това да забави процеса, то крайният срок за произнасяне не може да бъде по-дълъг от посочения в чл.496 КЗ.

Противно на твърденията в жалбата в оспореното НП правилно е посочена датата на извършване на нарушението. Срокът за изпълнение на задължението по чл.108, ал.1 КЗ е изтекъл на 11.06.2018 г., следователно изпадането в забава, респ. извършването на нарушението е на следващия след изтичането на този срок - 12.06.2018 г.

Неоснователно е и искането за приложението на чл.28 ЗАНН. Кодексът за застраховането цели на първо място защита правата и интересите на потребителите. В тази връзка в този кодекс правомощията и задълженията на административните органи са ограничени от законоустановени срокове, неспазването на които се квалифицира като административно нарушение. Настоящият случай е именно такъв – касаторът не е спазил предвидения в чл.108, ал.1 КЗ срок. Вярно е, че от това нарушение формално не са произтекли неблагоприятни последици, но това само по себе си не е достатъчно, за да обуслови приложението на чл.28 ЗАНН. Установено е от доказателствата по преписката, че нарушението е повторно по смисъла на §1, т.37 от ДР на КЗ. Очевидно с наложената санкция за предишното нарушение на чл.108, ал.1КЗ не са постигнали предвидените в чл. 12 ЗАНН цели да предупредят и превъзпитат нарушителя към спазване на установения правен ред. Всичко това обосновава висока степен на обществена опасност на извършеното от касатора нарушение, което изключва приложението на чл.28 от ЗАНН.

Съдът констатира , че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са

извършени от компетентни административни органи в кръга на предоставените им от закона правомощия. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да опорочават обжалваното наказателно постановление.

С оглед всичко изложено касационната инстанция намира, че в настоящия случай не са налице касационни основания по чл.348, ал.1 НК, обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.5 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк.Слави Н., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01.10.2019 г., постановено по н.а.х.д.№ 21573/2018 г. от СРС, НО – 101-ви състав .

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. П. и К. Д. К. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], [улица] разноски по делото в размер на 80.00 /осемдесет/за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :